

Iertid meget langt fra, at denne Forventning er bleven opfyldt, man har aldrig nogenstinde haft hjemsendte Sekondlieutenanter, og det Antal Sekondlieutenanter, som for Diebliffet ere ved Søværnet, indskrænket sig til 9. I det Lovforslag, som er forelagt i det andet Thing om Søværnets Ordning, har man derfor ogsaa søgt om Bemyndigelse til under visse Omstændigheder i Søofficersskolen at kunne optage et større Antal Kadetter, end man kan efter de nu gjældende Regler. Det er en lignende Bemyndigelse, jeg har søgt efter det her foreliggende Lovforslag for Skoleaaret og Finantsaaret 1875—76. Lovforslaget har ved Behandlingen i det andet Thing modtaget en Forandring, idet man har udvidet det til ogsaa at gjælde Undervisningsaaret 1876—77. Denne Forandring kan jeg naturligvis ikke have Noget at indvænde imod, og jeg tillader mig derfor at anbefale Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, til Vedtagelse af det høie Thing.

Da Sagen yderligere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingerne, og man gik til Afstemning, hvorved

Sagens Overgang til anden Behandling

vedtoges enstemmig med 40 St.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af Forslag til Lov angaaende Tilveiebringelsen af Bygningsreglementer for Landdistrikter.

(Iste Behandling findes i Tidenden Sp. 306 ff.).

Der var til denne Behandling stillet følgende Endringsforslag:

Af Sessen:

1) I næstsidste og sidste Linie udgaa Ordene: „Sogneraadet og“.

2) I sidste Linie sættes „ „ „ efter „Amtsraadet“, hvorhos tilføies: „dog at der ikke afgives fra de i sidstnævnte Lovs §§ 24, 26, 1ste Punktum, 28 og 29 gjorte Forskrifter“.

Sessen: Naar jeg ved første Behandling tillod mig at fremsætte nogle Bemærkninger med Hensyn til det foreliggende lille Lovforslag, da var det selvfølgelig ikke paa nogen Maade min Hensigt at ville stille dette Forslags videre Fremme nogen særlig Banffelighed i Veien. Jeg udtalte da, at jeg satte særdeles Pris paa, at den ærede Minister havde forelagt dette Lovforslag, fordi der paa flere Steder efterhaanden var opstaaet stor Trang til at indføre forstaaelige Bygningsregle-

menter; men jeg tillod mig tillige at bemærke, at man ved at udsærdige Bygningsreglementer, som ikke fuldestgjorde selv meget tarvelige Fordringer, ikke vilde opnaa noget egentligt Gode, men mulig kunde gjøre Skade, fordi saadanne Reglementer vilde blive i for lang Tid Neglerne, hvorefter Bygninger skulle fremmes. Jeg tillod mig tillige at gjøre opmærksom paa, at den Form, der var brugt med Hensyn til disse Reglementers mulige Tilveiebringelse, i og for sig var ganske naturlig fra Ministerens Side, idet den er nøiagtig stemmende med den Lov, der vedtoges i 1864, hvorved det bestemtes, at der kunde tilveiebringes Bygningsreglementer for Flækkerne Silkeborg, Nørresundby osv. ad samme Veie, nemlig efter Andragender fra Kommunalbestyrelserne og saaledes, at disse Reglementer ikke kom til at indeholde Andet eller Mere, end hvad vedkommende Kommunalbestyrelser vedtog. Jeg har altsaa ikke nogen som helst Anke imod den Form, hvori dette Lovforslag er forelagt, hvilken Form jeg som sagt finder meget naturlig efter den Maade, hvorpaa man tidligere er gaaet frem. Men i og for sig kan jeg ikke negte, at jeg anser det for at være noget betænkeligt, at man bestandig udvider den Lovgivningsvirksomhed, som man henlægger til Kommunerne mere og mere. Jeg tror, at det er overmaade heldigt og rigtigt, at Regjering og Rigsdag i Forening vedtage de Bestemmelser, der om denne Sag skulle være gjældende, og jeg frygter for, at man, naar denne Lovgivningsvirksomhed fortsættes i Kommunerne, da efterhaanden kommer til et mindre og mindre Lavmaal af Fordringer, som bør fyldestgøres. Det har jo i de senere Aar været gjældende med Hensyn til mange vigtige Anliggender, at de egentlige Lovgivningsarbejder have ligget hos Kommunerne. Vi have faaet Vedtægter om mange forskellige Forhold, Vedtægter om Høstitvæsen, Vedtægter om Brandvæsen osv., som alle ere tilveiebragte ved Bestemmelser, der ere vedtagne i Kommunerne og derefter approberede af Regjeringen. Nu er det ganske vist, at saasnart saadanne Bestemmelser angaa de egentlige kommunale Anliggender, er der ikke Noget derimod at sige. Jeg har bestandig hævdet og vil bestandig hævide Kommunerne's Frihed og Selvstændighed og Ret til at styre deres egne Anliggender i meget vidt Omfang; men jeg ønsker paa den anden Side, at man skal ved Siden af den Frihed, der saaledes gives Kommunerne, begrænse det Omraade, paa hvilket Kommunerne have Frihed, saaledes at dertil ikkun kommer til at høre, hvad der naturligt og rigtigt falder ind under Kommunerne, og dertil hører da navnlig Alt, hvad der vedkommer Kommunernes økonomiske Anliggender. Det Anliggende, hvorom her er Tale, nemlig Bygningsvæsenet, det kan jeg ikke erkjende for egentlig at være noget kommunalt Anliggende. Det er et Anliggende, hvis rette Ordning kun staar i en meget indirekte Forbindelse med Kom-